

[Ingrid Rasmussen]

kan enten dækkes af eller tilfalde elværkerne, eller der kan lokalt for enkeltanlæg eller grupper af anlæg træffes aftale om en deling af såvel over- som underskud.

Og det næste er det vigtigste: Hvis andre end elværkerne etablerer kraftvarmeværker, sker afregningen til elsystemets omkostningsbaserede afregningsprincipper.

Som Socialdemokratiet støt har troet på og arbejdet for, har udviklingen vist, trods SF og andre bekymrede grupper, at decentrale kraftvarmeværker skyder op. Det drejer sig foreløbig om 7 elværksejede og 6 ikkeelværksejede kraftvarmeværker. Det har altså vist sig, at selskabsøkonomien ikke har forhindret en stadig udvikling.

Det, der hele tiden nøje bør vurderes, er, om der er balance, således at forstå at prisen nøje følges i rutinemæssige justeringer.

Med hensyn til økonomierfaringer er billedet, at gasfyrede decentrale kraftvarmeværker vil få en rimelig konkurrencedygtig økonomi. Pilotprojektfasen med 80-100 MW er allerede mere end udfyldt.

Socialdemokratiet lægger vægt på at få belyst de teknologiske og økonomiske forhold ved forskellige anlægstyper. Miljøhensyn taler for, at biogasser og affaldsforbrænding kommer ind i billedet. Der er alt i alt en rimelig spredning med hensyn til disse anlægstyper.

Udbygningen og kontakten til involverede danske virksomheder bør intensiveres, så der også ad den vej kan skabes offentlig opmærksomhed om den betydelige danske aktivitet, som udbygningen dog har skabt.

Det er også vigtigt at få det samlede samfundsøkonomiske regnestykke bag udbygningen belyst nærmere, så fordelene ved den kombinerede produktion af el og varme beskrives i forhold til områder, hvor udbygning ikke sker.

Prisen på el og varme og fordelingen af omkostningerne er opstillet så objektivt som muligt. Socialdemokratiet er tilhænger af tanken om at få et mere enhedspræget samlet afregningssystem for alle decentrale elproducenter passet sammen med de nye tripletariffer og således arbejde frem mod et system, hvor elprisen hos mindre producenter svarer til, hvad de selv skal betale for el fra nettet.

Den prisstigning, som vi har set ved den rutinemæssige årlige gennemgang, er en stigning i 1989 på omkring 5 øre pr. kW. Vi har gennem

Energiudvalget fået belyst, hvorledes prisstigningerne fortrinsvis skyldes stigninger i brændselspriserne, så det må være alle bekendt.

Men som ordføreren for SF sagde i redegørelsesdebatten den 23. februar i år, er der behov for en ny elværksaftale i 1990. Det er dog svært at se, hvorfor lige netop dette årstal skal være baggrunden for en ny aftale, men hvis det er udtryk for, at SF efterhånden er nået frem til at beklage, at man ikke var med i aftalen fra 1986, der jo netop har sikret udbygningen med decentral kraftvarme, så er det da positivt.

Else Theill Sørensen (KF):

SF har fremsat forslag til folketingsbeslutning om forbedring af de selskabsøkonomiske forhold for decentral kraftvarme og har konkretiseret det i to punkter: 1. at decentral kraftvarme med naturgas som brændsel skal ligestilles med kulfyret kraftvarme med hensyn til den del af brændslet, der prismæssigt henregnes til elproduktionen, og 2. at sikre forhøjelsen af afregningsprisen for elektricitet leveret fra decentrale kraftvarmeværker.

På Det Konservative Folkepartis vegne skal jeg afvise forslaget. Vi finder ikke, at der på nuværende tidspunkt er behov for at ændre på de aftaler, der gælder for de decentrale kraftvarmeværker.

Jeg vil godt i den forbindelse nævne, at der i den energipolitiske redegørelse står – som der også har været henvist til:

»De foreløbige resultater tyder på, at decentrale kraftvarmeværker baseret på naturgas er såvel samfundsøkonomisk som privatøkonomisk rentable . . .«

Og lidt længere nede står:

»Naturgas må derfor forventes at få prioritet i brændselsforsyningen på de mindre varmemarkeder, der er egnede til decentral kraftvarmeforsyning.«

Herudover vil jeg godt nævne, at der jo er grundige overvejelser i gang inden for hele energiområdet. Som det også fremgår af den energipolitiske redegørelse, er der nedsat et tværministerielt udvalg, som i løbet af i år skal vurdere energiafgiftssystemets samlede virkninger, og i folketingsåret 1989-90 vil energiministeren fremlægge en handlingsplan, der angiver de konkrete muligheder for at reducere energiforbruget og dets miljøbelastning.